

Mellemledet mellem det rent videnskabelige Universitet og Landmændene. Jeg er ganske af den ærede Ordførers Mening, at en saadan Centralstation bør ligge i Sylland; Sylland er Landets største Provinds og er jo i en blomstrende Opkomst dels ved sine Jernbaner, dels ved Hedeestabets udmærkede og velsignelsesrige Virksomhed. Det trænger, efter min Overbevisning, til Videnskaben, og derfor maa en saadan videnskabelig Centralstation oprettes. Naar nu Landstinget giver Udvalgets Flertal Medhold og udstemmer denne Bevilling, tror jeg ikke, at det vil fremme Bevillingen til denne Centralstation, nei, det maa først træde ind i Folkets Bevidsthed, at en saadan Station er en Nødvendighed, det er det ikke nu, men det kommer nok. Der er en af Landets første Videnskabsmænd, som for mange Aar siden har udtalt en Sætning, som gjælder endnu, og som kan finde sin Anvendelse paa det foreliggende Spørgsmaal, og den lyder: „Der er ingen Foranstaltning, som bliver frugtbringende for Samfundet, naar ikke Trangen dertil har viist sig i Folket“. Denne Trang til Fysiologiens Hjælp i Landbruget skulle de smaa Stationer udbrede, og saa kommer den større videnskabelige Station nok af sig selv. Jeg opfordrer Landstinget til at stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 11 til § 19 III. A.

Feslen: Den Afgjørelse, som vil finde Sted af Finanslovens Indhold ved denne Behandling, vil jo ikke være endelig, hvad der for Nogle kan være til Trøst og Andre til Beroligelse. Jeg skal derfor heller ikke indlade mig paa, hvorledes jeg vil stille mig ædelig til det Spørgsmaal, som nylig er bleven reist af det ærede Medlem, som sidder her tæt ved (Zyphen-Abeler), idet jeg er overordentlig lidet inde i Dyrefysiologi og Dyrefysiologi, men jeg vil blot udtale, at jeg giver det høitærede Udvalg og den høitærede Ordfører min fulde Anerkendelse for hele Indholdet af den afgivne Betænkning, uden at jeg derved vil slutte mig til hvert enkelt Punkt i, hvad der der er ansørt, og uden at jeg tør udtale, at jeg med Hensyn til alle Punkter vil fastholde den Afstemning, som jeg finder mig foranlediget til idag; men jeg vil idag slutte mig til og stemme for hvert enkelt af de Forslag, der ere fremkomne saavel fra det høitærede Udvalgs Flertal som fra den høitærede Minister. Naar jeg nu tager Ordet, er det imidlertid for blot at gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til det første Punkt, der er blevet omhandlet under Indenrigsministeriet under § 19, nemlig det Forslag, der er blevet stillet om at forhøje Honoraret til den tekniske Konsulent ved Eneretsfager med 2,000 Kr. Dette skal jeg naturligvis ogsaa stemme for, fordi jeg fuldt vel erkjender, at de Videnskabsmænd, som blive benyttede til at yde Ministeriet denne

saadan Betaling for den Hjælp, de yde; men jeg vil tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om der ikke kunde være Anledning til at forlade den hidtil fulgte Frengangsmaade, at sende alle disse Patentansøgninger til Bedømmelse af den tekniske Medhjælp, idet det forekommer mig, at man derved er kommet ind paa at ville bedømme de Opfinders Godhed, med Hensyn til hvilke Patenter søges, og det staar for mig, at saaledes som Patentvesenet her i Landet for Diebliffet befinder sig, opretholdes det væsentlig blot, fordi det afgiver en Indtægt til Statskassen. Jeg kan ikke se, at der i den Bedømmelse, der nu gives af de Opfindelser, for hvilke der søges Patent, ligger enten for Regjeringen noget Ansvar for, at disse Opfindelser, paa hvilke der gives Patent, virkelig due noget — thi et saadant Ansvar kan Regjeringen umulig paatage sig — og der gives heller ikke overfor Publikum nogen Garanti for, at der ikke vil blive givet Patent paa Opfindelser, som ikke have nogen som helst Betydning. Derfor tror jeg, at det vil være rettest for Diebliffet slet ikke at benytte teknisk Assistance til at bedømme disse Opfindelser, paa hvilke der søges Patent, men at give Enhver, der ønsker Patent paa en Opfindelse, dette, mod at han betaler det Gebyr, som en Gang er fastsat.

Ordføreren (Bloug): Det meget ærede Medlem for 2den Kreds (Zyphen-Abeler), som nylig forsvarede det Forslag under III. A., som Udvalget har indstillet til Udstrygning, bemærkede, at der ifjor var bevilget 3,000 Kr. til at udsende en Dyrfysiolog. Det har været Udvalget og mig fuldkommen vel bekendt, og vi haabe, at denne unge Mand har haft megen Nytte af sin Reise, den vil jo ikke være ufrugtbar for hans Fædreland, fordi han maaste ikke komme til at bestyre en Station i Holbæk Amt; men i ethvert Fald kunde vi ikke ifjor, da vi her i Landstinget, som det ærede Medlem veed, uden nogen nærmere Prøvelse bevilgede Finansloven, foreskille os, at denne lille Bevilling paa 3,000 Kr. vilde i Aar føre til en større paa 15,000 Kr., og det maa undskyldes, naar vi ikke have anet det; thi det ses af den ærede Indenrigsministers Skrivelse, som er meddelt i Bilag 1, at det har han heller ikke anet. Det hedder deri: „Jeg kjendte, som De veed, ikke Indholdet af det ommeldte Andragende, og af Samtalen har jeg ikke forstaaet, at der tillige ønskedes et Bidrag af 10,400 Kr.“. Jeg tror nu — med al den Paastjømmelse af den Offerberedvillighed, som har fundet Sted i Holbæk Amt, og som ganske vist er saa meget mere værd, som den er udgaaet fra den menige Mand paa Landet og ikke blot fra de større Landeieendomsbesiddere — virkelig, at det er den omvendte Maade at tage en saadan Sag paa: at anlægge Landstationerne, de spredte Stationer